

jate silmist ära. Nemad hakkasid aknate külge soputama, ajasid rahvast ülesse, päriski vab järele, kus poole Rootsilased olid pagenud. Igal pool pandi küündlaid pölema, ja kui nemad kaa meist tulivad Rootsilast järele pärima, ütles minu mees, neid teist poolt füla juba ärasöitnud, mis otsuse peale naab varsi äraruttasid, et waesid mehi käte saaksid. Mu mees läks uulitsa peale, kuhu palju rahvast oli kogunud, aga mina jäin koju ja waatasin aknast. Siis tuli muulle Rootsimees meeble, kes mõldri juure oli fortterisse läind, kas ta alles pidi seal olema.

Talli ümber oli väikne asj; — wähä aja taga kuulsin kärinat, uks käis, tuli paistis talliafnast, siis kuulsin üht rasket hoopi, varsi selle järel hädakisa ija hullupööra hobuse möllamist. Gi läind palju aega, nägin mina mõldrit rutu tallist maja poole lippawa, kirves käes, Rootsilase moonafot kaenla al, ja hal nat oli seljas.

Rülmvärin käis mu läbi liikmete, ma vatasin pitki silmi oma meesterahva fojutulimist. Pea kuulsin jälle talliukse käimist, se-kord

läks keegi talli ilma tuleta. Siis oli jälle kuulda, nagu saaks mõni raske asj mööda maad weetud, uks pandi tasahiljufestī finni. Pärasst tuli mõlder jälle tulega talli, hal kuub alles seljas, tahtis wist hobuse sadulasse panna, aga loom ei fallind seda mitte, waid möllas ja hullas tema vastu, et hirm oli kuulda. Viimaks ajas mõlder talli ukse lahti ja saatis hobuse ilma sadulata väljaminema, pea kuuldi uulitsal fabjamüdirat, hobune lastis tuhat nelja külöst välja.

Minu mees tuli koju, ma rääkisin temale, mis ma olin näinud ja kuulnud, ei möistnud me' mõlemad sest midagi head arwata, aga siiski süda ei annud awalikult seda öolda, mis meel mõtles; kes teab mis ma selle eest oleksin hea meelega äraannud, kui ma waest Rootsimeeest ei oleks saatnud minema, öö otja ei tulnud und minu silmi. Hommiku wara fui ma ukse alla astusin, wahtis Pastjon talliafnast meie poole, fui ta mind nägi, teretas ja ütles: „Noh, täna ööse oli jälle hea kära lahti, kas teie olete faa larmi kuulnud?“